

Rådets forordninger er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i alle medlemsstater.

I køre- og hviletidsforordningen, jf. nærmere neden for under afsnit 2.2., er anvendelsesområdet for forordningen og AETR nærmere beskrevet. Da reglerne i AETR i det væsentligste svarer til reglerne i køre- og hviletidsforordningen og kontrolapparatforordningen, redegøres der ikke i det følgende for reglerne i AETR.

2.2. Rådets forordning (EØF) nr. 3820/1985 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport (Køre- og hviletidsforordningen).

Forordningens artikel 1 indeholder en række definitioner af de begreber, som anvendes i forordningen. Der vil ved gennemgangen af de relevante bestemmelser i forordningen i nødvendigt omfang blive henvist til definitionerne i artikel 1.

Artikel 2 fastsætter forordningens anvendelsesområde.

For køretøjer, der er indregistreret i medlemslande og i AETR-lande, gælder forordningens regler som udgangspunkt for vejtransport, der foregår inden for medlemsstaternes område. Dog gælder AETR for transport til og fra eller i transit gennem et AETR-land for hele strækningens vedkommende, dvs. også den del, der foregår på medlemsstaternes område, og den del, som foregår i lande, som ikke har tiltrådt AETR.

For køretøjer, der er indregistreret i tredjelande, der ikke er medlem af EU eller ikke har tiltrådt AETR, gælder AETR for den del af strækningen, som tilbagelægges inden for medlemsstaternes område, og for den del af strækningen, som tilbagelægges i et land, der har tiltrådt AETR. Derimod gælder hverken EU-reglerne eller AETR ved den del af strækningen, som tilbagelægges i tredjelande, som ikke er part i AETR.

Det bemærkes, at fra 1. maj 2004 omfatter EU-reglerne ligeledes de ti nye medlemsstater i EU. Reglerne finder endvidere anvendelse for EØS-landene, dvs. Island, Lichtenstein og Norge.

Forordningen finder anvendelse ved person- eller godstransport, men efter artikel 4 er transport med visse køretøjer dog undtaget fra forordningens regler. Det gælder bl.a.:

- køretøjer, der benyttes til godstransport, hvis den størst tilladte totalvægt inklusive

påhængsvogne eller sættevogne ikke overstiger 3,5 tons.

- køretøjer, der benyttes til personbefordring, og hvis indretning og udstyr gør dem egnet til befordring af højst ni personer, føreren iberegnet, og som er konstrueret til dette formål,
- køretøjer, som benyttes til rutekørsel, hvis rutens længde ikke overstiger 50 km

I artikel 6 er der fastsat regler om køretid. Hovedreglen er ifølge artikel 6, stk. 1, at den samlede køretid mellem enten to daglige hviletider eller mellem en daglig og en ugentlig hviletid ikke må overstige ni timer. Dog kan den to gange om ugen sættes op til ti timer.

Efter højst seks daglige køreperioder skal føreren tage en ugentlig hvileperiode, jf. artikel 8, stk. 3, nedenfor.

Den ugentlige hvileperiode kan udsættes indtil afslutningen af den sjette dag, hvis den samlede køretid i disse seks dage ikke overstiger det maksimum, der svarer til seks daglige køreperioder, dvs. 56 timer.

For så vidt angår international personbefordring bortset fra rutekørsel skal føreren efter højst tolv daglige køreperioder tage en ugentlig hvileperiode. Den ugentlige hvileperiode kan udsættes indtil afslutning af den tolvte dag, hvis den samlede køretid i disse tolv dage ikke overstiger det maksimum, der svarer til tolv daglige køreperioder.

Den samlede køretid må efter artikel 6, stk. 2, ikke overstige 90 timer inden for to på hinanden følgende uger. En uge er tidsrummet mellem mandag kl. 0.00 og søndag kl. 24.00, jf. definitionen i artikel 1, stk. 4.

Artikel 7 – 9 vedrører pauser og hviletid.

Efter artikel 7, stk. 1, skal føreren efter en køretid på 4 ½ time holde en pause i mindst 45 minutter, medmindre han påbegynder en hvileperiode. Afbrydelsen på 45 minutter kan efter artikel 7, stk. 2, erstattes af tre afbrydelser på 15 minutter hver, som indskydes i køretiden eller straks efter denne på en sådan måde, at den samlede køretid ikke overstiger 4 ½ time.

Bestemmelsen indebærer, at køretiden regnes som uafbrudt, indtil den afbrydes af pauser, som mindst er på 15 minutter.

I medfør af artikel 7, stk. 3, kan medlemsstaterne for så vidt angår indenlandsk rutekørsel med personer fastsætte afbrydelsens mindste varighed til 30 minutter efter en køretid på højst